

Pierdut-ai

Florinpaun

Pierdut-ai ce-am iubit la tine

și doar în expresia tăcerii, mai pari
o arteră a fineții, dintre cele tari.

De liene, a ta sculptur-a fi croită,
Ș-al tău imaculat, poleit cu smoală.
De-a lumii stricăciune, fi-va julită,
În grota amintirilor, venind năvală.

Pierdut-ai ce-am iubit la tine

și doar în rufele-ți gătite bine,
te știu, dar una nu-ți mai vine.

Nu te mai pot desluși-ntre femei,
Pierdut-ai măgelele unicității.
Ți-e chipul ca o pictură fără temei,
Rămas să-l dau uitării eternității.

Pierdut-ai ce-am iubit la tine